

netušili, že šílené piruety na schodišti byly jen malým závdavkem. Následující dva dny opakovali tanečníci na chůdách své krkolomné kousky ve strmých uličkách města ještě několikrát. 23. července slavnost vyvrcholila poutí městem.

Muži v punčochách a sukních

Místní fiesta je spojena s kultem Maří Magdaleny, tedy Marie z Magdaly, kterou Ježíš zbavil „sedmi démonů“. Byla jednou z žen, které ho podle biblického příběhu následovaly a staraly se o něj v Galileji. Svatý Marek tvrdí, že právě jí se Kristus zjevil jako první po svém zmrtvýchvstání.

V severním Španělsku je Maří Magdalena velmi oblíbenou svatou, ale jak se tanec na chůdách stal součástí jejího svátku, ví snad jen Bůh. Jedná se pravděpodobně o prastarý pohanský rituál, který se později stal součástí katolické tradice. Chůdy se tady odjakživa používaly jako pomůcka k překonání vlhkého terénu nebo sněhu, ale tanec při uctívání svaté poprvé popisuje až dokument z roku 1603.

Každý rok se ho účastní osm tanečníků z vesnice, oblečených do zářivě barevných kostýmů. Jsou to mladí muži z nejstarších rodin z Anguiana a jejich fascinující a originální rituál se předává z otce na syna po celá staletí. Kostým tanečníků tvoří bílá košile, spodnička, bílé punčochy, bílé plátěné střevíce s černými pásky, černé kalhoty po kolena, žlutá damaš-

Poslední den slavnosti prochází celou vesnicí procesí.

ková sukně, modrá šerpa a barevná vestička se sedmi horizontálními pruhy v barvě červené, bílé, zelené, růžové, hnědé, žluté a modré. V ruce mají dřevěné kastaněty ze zimostrozu.

Poslední den slavnosti vyráží procesí od kostela San Andrés hned poté, co skončí mše. Tanečníci na chůdách si tady vyzvednou malou sošku Maří Magdaleny a tančí jako předvoj v procesí při tanci zvaném El Agudo. Mladí muži na chůdách vlastně couvají před touto soškou. Pohybují se rytmicky za zvuků kastanět a melodií vyluzovaných dvěma píšťalami a bubínkem vždy čelem k Maří Magdalence a zády k publiku. Pokaždé, když hudba zrychlí, se začnou rychle točit. Procesí takhle prochází celou vesnicí, než zamíří opět ke kostelu. Z tanečníků už za malou chvíli stéká pot v proudech.

Tanec o zlomkrk

Nejnapínavější jsou však okamžiky, kdy se začnou vrhat do úzké a příkré uličky zvané Kopec tanečníků. Na čtyřiceti metrech je klesání asi 20 procent a tanečníci se tu v divokých otáčkách doslova propadnou až na místní náměstíčko. Rotují přitom na špičkách chůd v uličce dlážděné ohlazenými valouny. Vypadají jako veliká žlutá káča. Absolvují tento „pád“ jeden po druhém a pod kopcem je chytá dav.

Sešup po kočičích hlavách je o zlomkrk, a tak si tanečníci pomáhají dvěma fintami. Jednak se snaží upírat pohled vždy do jednoho místa, aby se nerozptýlovali, a pak jim pomáhá také roztočená sukně – když totiž suknice nabere vzduch, daří se jim lépe udržet rovnováhu. O tu ovšem i tak mohou přijít

velmi snadno – třeba když se roztočená sukně náhodně dotkne někoho z přihlížejících, vypadá to na děsivý pád. Ale tanečníci jsou pokaždé zachyceni a pak podél zdi zase stoupají vzhůru uličkou, aby se znovu a znovu spouštěli na náměstí. Víření sukní, rachot kastanět, chůdy dusající o dlažbu, pronikavý zvuk píšťal a nervy drásající piruety tanečníků, to vše je úžasný kolorit doprovázející tuto náboženskou oslavu. ■

LUMÍR PECOLD

Foto: autor

Informace

Anguiano je malá španělská vesnice v kopcovité oblasti La Rioja, jež je proslulá pěstováním vína. Rozkládá se ve vnitrozemí mezi Baskickem, Navarrou, Aragonií a oblastí Kastilie a León. Uspořádání Anguiana je dáno jeho polohou mezi skalnatými vápencovými výchozy na začátku i na konci obydlené části. Řeka Najerilla tu vytvořila hluboké rokle a soutěsky. Nad jednou z nich leží Anguiano se svými třemi samostatnými částmi: Cuevas na levém břehu, Mediavilla ve středu a Eras, která se rozprostírá za hlubokou strží. Každá část má svůj vlastní charakter, který je patrný i v architektuře. V Mediaville se nacházejí téměř všechny výstavné budovy, zatímco farmy a hospodářské stavby jsou v Eras a Cuevas.

Vesnice je velmi stará. Uvedena je už v Chartě Nájery z roku 1092 pod jménem Anguidano a později již pod svým současným jménem v listině přidávající pastviny kláštera Valvanera; listinu podepsal roku 1502 Alfons VI. Až do ustavení provincie Logroño v roce 1833 spadala právně do okrsku Santo Domingo de la Calzada, který tehdy patřil k Burgosu.

V okolí vesnice je malebná a různorodá krajina s bukovými, borovými a dubovými lesy. Do kláštera Valvanera je to odtud 15 km, tam je ukryta Panna z Valvanery, socha patronky celé oblasti La Rioja. Z Anguiana vychází také pěší trasa na západ, která vede do slavného kláštera San Millán, a na východ do Ortigosa de Cameros.